

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

ANY I

L'Estatut minimitzat

Sembla segur que les Corts Constituents aprovaran un Estatut que serà una considerable reducció en amplitud i extensió del que plebiscità el poble de Catalunya el dia 2 d'agost. Si l'Estatut que s'aprovi encara és fill d'una major transacció, per tal de contrarestar l'animositat del carrer a Madrid i gairebé arreu d'Espanya, la reducció serà encara més sensible.

Una política de realitats, catalana i catalanista, ha de tenir en compte, tots els factors en joc que barren el pas de la consagració de la voluntat del nostre poble. Primer la fórmula constitucional a la que s'ha hagut de sotmetre i adaptar l'Estatut de Catalunya. Ara una densa atmosfera contraposada obertament a l'Estatut adaptat que serveix d'element de discussió i deliberació.

De fet tenim doncs, tres reduccions a l'autoràtia de les Il·lertats catalanes, puix que no hem d'oblidar que el mateix Estatut plebiscitat era una fórmula transaccional en comparació amb la doctrina i la tendència clàssiques del nacionalisme català.

En aquest pla de realitats ens cal recordar els termes d'una de les posicions netament nacionalistes, com és la del Partit Catalanista Republicà, quan en la seva declaració de principis deia:

"La llibilitat de Catalunya, a més d'essent la consagració política d'un fet natural i espiritual, representa una part inseparable de la plena llibilitat dels catalans, que som uns homes fills d'una terra estesa ca i enlla de la mar nostra, hereus d'una tradició políticament federativa i espiritualment finica, i utilitzats d'un llenguatge propi, que és la veu de l'ànima i el neix més stau i alhora més fort d'unitat col·lectiva".

Implicitament i explícitament es proclama el dret a una llibilitat il·limitada, que subordinem, però, a una fórmula federativa, per raons de conveniència i de tradició. Per tant, una solució constitucional federativa, per nosaltres haguera resolt el problema català, sense negar, però, el dret de Catalunya a la seva llibilitat incondicionada.

Aquest dret el basa el P. C. R. en la fórmula democràtica per excel·lència de l'auto-determinació. Quant a l'ampliitud de facultats que reclamen, n'és exponent el que es deia en relació amb la llengua, i ara que ja està aprovat l'article 2.º de l'Estatut parlamentari, és interessant de transcriure el següent paràgraf de la mateixa declaració de principis del P. C. R., que contrasta amb l'esmentat article segon:

"Per sobre de tot vol, dintre Catalunya, l'imperi oficial i social de la llengua catalana, i per tant, la catalanització i l'atribució al govern propi de l'ensenyament oficial en tots els graus i en totes les especialitats i del seu patró de la cultura, sense postergació de l'ensenyament de la llengua castellana — la coneixença de la qual és avui dia útil, i en règim de llibilitat serà plaent als catalans — i sense deixar desastes — per exigència civil i en expectació de justes reciprocitats — les minories considerables de parla no catalana que s'estinguin a la nostra terra i que preferen l'ensenyament en llur propi idioma.

Com més reduccions s'imposin a l'Estatut més ens allunyarem de la fórmula federativa desitjada i més en-

cara de les fórmules catalanistes autèntiques. Això ens planteja una doble perspectiva: una d'immediata i una altra més remota.

La primera es refereix a l'actitud que ha d'adoptar Catalunya davant una accentuada minimització de l'Estatut que les Corts Constituents aprovin i sancionin. L'altra és la conducta a seguir quan l'autonomia que se'n atorgui s'hagi d'implantar.

Per modesta que sigui la nostra opinió, creiem un deure d'exposar-la.

La nostra actitud immediata creiem que ha d'atendre un fet: si l'Estatut que s'aprovi és digne i és viable. Si és una cosa i altra caldrà acceptar-lo encara que no ens satisfaci i implantar-lo com un rebut a compte.

La nostra actitud futura ha d'ésser la de treballar sense descans per a la total catalanització de Catalunya i dels catalans amb els meids més eficacions que poseirem i paralel·lament fer sentir la veu del nostre descontent i el propòsit d'aprofitar tots els moments per a fer prevaldre la voluntat catalana, puix que ja s'ha dit en ple Parlament que si Catalunya no està satisfeta ningú no podrà creure que s'hagi resolt el seu plet nacional.

Així l'autonomia que ara es donerà serà una etapa del camí, perquè no minvaran les aptituds de llibilitat i, pel contrari, s'accentuaran per una noble cobejança patriòtica. Ningú no podrà dir que no s'hagi parlat clar al Parlament i a fora. Ningú no podrà dir que a les Corts es digui una cosa i a Catalunya una altra. Som leials sense obligació d'ésser-ho, perquè la lleialtat és sempre una virtut d'efectes reciprocs quan es juga net.

J. DE CAMPS I ARBOIX

L'Angel bo del Congrés és el senyor Ossorio i Gallardo, ahir quan la Dictadura, consciència viva del dret, ahir i sempre primer magistrat d'Espanya, ara i abans, palladi de les nobles causes.

Ossorio és amic de Catalunya, simplement perquè és amic de la justícia i la finsa sensibilitat justiciera de l'insigne advocat li fa endavinar tot el caudal de justicia que hi ha en la reivindicació catalana.

Sentimental com una casa, dins la fredor externa del raciocinador, el gran Ossorio, s'ha emocionat fins a trencar-se-li la veu quan ha sentit l'injuria passar com un llamp de malastre, quan ha pensat que era indigne llastimar contra uns homes que, entre l'enemiga ambient, aguanten a peu dret i sense parralejar tota l'hostilitat del medi i tota la dolor de veure minimitzada la voluntat de Catalunya.

Els que això no sapiguen comprender o són cecs o són uns malvats... Perquè no són cecs els Maura, els Alvarez, els Sánchez Roman, els Ortega, ens inspiren fastic.

Sort que ànimes generoses com Azaña, Ossorio, Bello, Valera i pocs més, són una compensació digna.

A aquests homes Catalunya els hi deu gratitud eterna.

Llegiu i prepagueu VIBRACIÓ

GIRONA, 9 DE JULIOL DE 1932

ANTENA

PUNTS DE MIRA

Una mateixa cosa és diferentment considerada segons l'esperit del que la contempla. Hi ha però un cert punt de mira que la realitat ofereix d'una manera tan frapant que la diversitat d'apreciació no està justificada.

L'acte del P. C. R. al Teatre Municipal, ha estat vist amb criteri objectiu per una part de la premsa local. L'altra, però, perjudicar-lo s'ha posat les antiparrades del partidisme, de la mesquissa o del despit.

Allà ells amb llurs judicis llepafils i desproporcionats, i amb llurs comentaris de jocs de mans.

Si creuen que l'acte no recíxi, és que no saben què cosa sigui aplegar 350 homes, sense pressions de cap mena i obligant-los a un esforç econòmic i de desplaçament. Si fossin capaços d'organitzar un acte similar, ens plauria veure quina ganxota empren aquests llavis malcontents.

No sortim del tema, seymors! L'acte era un dinar i aquest de vint anys encà no ha estat igualat a Girona per cap altre partit, ni pels radicals que, amb Lerroux i tot, no aconseguiren inscriure més que 105 comensals i el desistiment del capdill els fou provisió, puix que els evità un fracàs catastròfic; ni per la "Lliga" cada dia més de capa calguda en les nostres comarques.

Si no fos per tòpics que sobreviuen per la inèrcia, que tenen les coses velles, ja estarien, uns i altres, en total fallida.

AFIRMEM AMB PROVES

Acabem d'affirmar que la "Lliga" perd continguts i forces d'una manera alarmant per ells a les comarques gironines.

Potser sorprendrà a algú aquesta afirmació, però la fem després de tenir-ne proves abundants collides per un coneixement de primera mà. Suposem que els homes conspius del regionalisme fins ara no s'havien adonat d'aquest fet. Ara que han emprès una campanya de mitings tindran mantes ocasions per a palpar una realitat indefugible.

En dir tot això ens referim, és clar, a les forces aliègues de la "Lliga", no a les forces que ha aplegat a les urnes darrerament, com a dreta sense competència. Però aquestes dretes cada dia se senten més ridículament en valentones, fins el punt d'assegurar que no voldran establir contactes electorals amb el regionalisme.

En aquest sentit parlem de la minva de la "Lliga". El que a Cassà s'ha gi d'acollir Estelrich a un centre ultra-dretà per a donar una conferència, el que a Banyoles s'hagin d'ajuntar amb els pitjors detritus de la U.P.; el que a Palafargull hagin de recolzarse en el catòlic Casal; el que a Olot hagin de veure's reduïts a una forta insignificant, el que passin en mig de la fredor més accentuada els mitings de Ripoll i Sant Joan de les Abadesses; el que a Girona no hagin pogut polaritzar cap estol numèricament respectable de joventut, el que no comprin amb cap centre filial arreu de les nostres comarques, són fets que demostren el que havem afirmat. Fins ara no ho saben, ara ho constataran.

I consti que ens dol d'haver de par-

Un Estatut regatejat serà una desil·lusió pels catalans; però haurà de ésser un impuls nou en els anhels de més amples llibertats.

El periodisme gironí

NOTES. BIBLIOGRAFÍQUES PER A LA HISTÒRIA DE LA PREMSA GIRONINA

En l'article que publicàvem en el número 18, amb el mateix encapsalament que aquest, feiem dos precs i hem estat atesos en un

Un ciutadà que sent una sincera admiració per les coses velles de la nostra ciutat, Joan Nicolazzi, ha posat a les nostres mans la seva col·lecció de periòdics antics i entre aquests, hi hem trobat una col·lecció incompleta de la "Gazeta de Gerona" — el primer periòdic publicat a la nostra ciutat — que ens obliga a rectificar completament les dades que donàvem per certes en el repetit número 18 de VIBRACIÓ.

Rectifiquem amb gust, perquè les rectificacions en matèria d'història sempre un pas més que s'avança devoren la veritat. Heus ací l'història!

de la

GAZETA DE GERONA

Aquest fou el primer periòdic editat a la nostra ciutat del qual es té notícia. Constava de quatre planes en quart, redactat totalment en castellà, i publicava notícies nacionals i estrangeres. Sortia dues vegades cada setmana: dilluns i divendres.

Començà a imprimir-se a la casa de "José Bro, Impresor del Rey" fins a l'any 1798, després a la "Real de Nicolau, antes Bro" o sia la mateixa, però amb canvi de raó social i finalment, el 2 de Desembre de 1799, s'edità a la "Oficina de Vicente Oliva, Impresor de S. R. M. en la Plaza de las Coles".

Tenim a la vista el núm. 91, el més antic de la col·lecció de referència, corresponent al 13 de Novembre de 1798. Suposem que aquest fou el primer any de la seva publicació, però no podem asegurar-ho, degut a que cada any comença la numeració del periòdic pel núm. 1.

Creiem, doncs, que la "Gazeta de Gerona" començà a publicar-se a començaments de 1799.

En el número 13 de novembre de 1798, el periòdic es diu "Gazeta de Gerona, publicada en la Plaza de las Coles".

(1) "Revista de Gerona". Volum 18.

(2) Id. id.

No hem trobat altres exemplars de "Gazeta de Gerona" que la col·lecció esmentada, propietat de Joan Nicolazzi i creiem que és l'única existent. La esmentada per Claudi Girbal (2) podia molt ben ésser aquesta, però fragmentada, o sia sense els dos anys últims, perquè cal remarcar la coincidència, que Claudi Girbal esmenta, la data del primer número vist al 1798, i la manca de números dels anys 1792 al 1797, o sia dos punts que corresponden justament amb la col·lecció que hem tingut a les mans. — B.

No hi ha cap indici que ens permeti assegurar que aquest any fini la seva publicació per tant, cal donar com a probable que continúi.

No hem trobat altres exemplars de "Gazeta de Gerona" que la col·lecció esmentada, propietat de Joan Nicolazzi i creiem que és l'única existent. La data del primer número vist al 1798, i la manca de números dels anys 1792 al 1797, o sia dos punts que corresponden justament amb la col·lecció que hem tingut a les mans. — B.

Mirador literari

prodon, 46, Arbúcies, abans del dia 10 d'agost a les dotze del migdia.

La composició del Jurat es farà pública en donar-se a conèixer el veredict.

Els aspirants al premi infantil han de fer constar la seva edat.

La festa serà celebrada a la vila d'Arbúcies el dia 21 d'agost.

La setmana vinent, publicarem un assaig crític del llibre "Els Extasis" de J. Tharrats, degut a la ploma del nostre company Miquel de Palol.

Ha sortit "Nocturn", per Frank Swinerton. Traducció de l'anglès per Maria Teresa Vernet. Edicions "Proa". Biblioteca "A Tot Vent". Vol. 47. Badalona, 1932. Un volum, en tela, de 246 planes. Preu: 3'50 pessetes.

S'ha publicat "Curs d'Aritmètica General i aplicada", per Leopold Crusat. Primera part. Volum II dels "Manuals Escolars Barcino", Editorial Barcino. Porta-ferrissa, 17. Barcelona, 1932. Un volum enquadernat de 167 planes, magnificament impres i destinat al Segon Ensenyament català, 5 pessetes.

S'ha posat a la venda "De les valls als cims" (Impressions en vers, d'Andorra), per B. Gispert-Sandoval. Nombrósos fotogravats. Barcelona, 1932. Un volum de 160 planes, 4 pessetes.

Un any del "Girona F. C."

MEMÒRIA DEL SECRETARI

Aquest any, la reglamentària memòria encomanada al secretari del Club, ha de començar amb un record amarcat de tristesa i condolència per la pèrdua valiosíssima del que fou nostre primer President. Primer i últim, que ell no té substitut possible; canviaran els homes; es substituiran noms i cognoms, però l'ànima d'Albert de Quintana, ha de romandre en el si del nostre "Girona", per abrandar-nos amb el seu entusiasme, amb el seu etern optimism. Tots, socis, jugadors, directius, hem sentit rodolar una llàgrima davant les despulls del volgudissim amic. Quan sentíssim defallença davant d'una adversitat, quan alcessíam la veu en escoltar una paraula ofensiva, recordarem sempre l'home correctíssim, serè, mesurat, que resolvia els problemes difícils, amb la seva paraula màgica i contestava les incorreccions d'altri amb un copet carinyós a l'esquena.

El "Girona Futbol Club" deu a Quintana la seva existència; la seva ànima fou qui donà vida al "Girona", i la seva mà nobilíssima, la que ens impulsà i ens féu forts. Estimà el "Girona", ell que no necessitava honors perquè en ell tot ho era honor, com en un infant. Parlar del "Girona", era per Albert de Quintana donar expansió a un bell sentir del seu cor i aquests "Girona" seu, engendrat a l'escala del seu inesgotable entusiasme, l'ha vist morir tan jove com jove és la nostra entitat esportiva. I el "Girona" sent la seva mort com sentia Quintana les emocions de les victòries o de les desfetes.

Totes les gestes esportives que en altres moments foren motiu sobrat per parlar llargament d'elles, res no són davant la magnitud de la nostra pèrdua irreparable, sols em plau recordar-les per a recordar a l'ensembla, la figura del nostre estimat President, adreçant somriures a dreta i esquerra, fent nos un adéu amb la mè enllaire en un gest característic, volejant els uns, mirant l'altre amic arreu, nencant a l'un i a l'altre una frase enginyosa o un moviment de cap significatiu... Tots el recordem a ell i recordem les seves coses, ingènues, com la seva ànima, nobles com el seu sentir, tots recordarem sempre més la seva figura jove i ja venerable.

Els que n'hem sentit el goig de dirnos amics seus, i som tots, recordarem mentre ens resti un ale de vida, les virtuts del nostre malaguanyat President, l'home just, cavaller irreproachable, generós, ànima pura que enriqui el seu camí amb els tons iluminosos de l'estela claríssima que ha deixat la seva vida.

Per ell, per la seva memòria inseparable, en nom de la Junta Directiva, us prego, amics, un minut de silenci.

La tasca desenvolupada per "Girona Futbol Club" en la present tempora da ha estat feixuga; potser si de quel com ha pecat ha estat de massa intensa. Després d'un Campionat disputadíssim en el que, el nostre novell equip aconseguí ressonades victòries, amonorades després per la fatalitat de jugadors, inicià amb franc èxit les doloroses lesions i obligades absències gestions per celebrar un torneig amb equips de primera divisió, exclusivament del torneig "Copa Sans". S'organitzà el torneig "Copa Generalitat, Comissaria de Girona" a l'objecte que

LLUIS RIBAS

l'afició gironina no hagués de romandre lluny del nostre terreny de joc. Aquest torneig representava per la nostra entitat un gros sacrifici: d'una part les despeses de la competició eren nombroses, d'altra la manca de jugadors, lesionats i absents com Corredor, Farró, Clara, Torrellas, Balmanya, feia que davant uns adversaris de gran valua, que davant Clubs com el Badalona, el Martinenc i el Júpiter, tinguessim la imprescindible necessitat de cobrir els llocs vacants. Adhuc amb tots aquests inconvenients la Junta Directiva va creure necessari oferir als socis aquest torneig de gran categoria a fi que el nom esportiu del "Girona" es cotizés com correspon a la nostra ciutat. immediatament després el "Girona" entrà a formar part del Torneig "Copa Llevant" els últims partits del qual van a celebrar-se. També fou necessari un altre sacrifici econòmic, ja que, davant la pressió del "Reus Deportiu" i del "Gimnàstic" de Tarragona per ésser els que hi figuren i no el "Girona" ens veiérem obligats per atenció als socis i al nom del nostre Club a satistar 500 pessetes als equips de primera categoria i 150 als de segona, fent els desplaçaments nosaltres completament gratuïts. Però la Junta Directiva també en aquest cas pensa interpretar el sentir dels socis, malgrat tot, ingressant en una competició que ens servia admirablement per entrenar l'equip, força desarticulat, provar jugadors i foguejar els elements de l'equip "B". La puntuació en aquesta "Copa Llevant" no ha pas estat gens satisfactoria, però no era pas això la finalitat capital que es cercava; tots els bons aficionats ens podrem considerar satisfets dels sacrificis que ens imposarem, si al final de la "Copa Llevant" el "Girona" aconsegueix acoplar un equip en el que hi poguem posar totes les nostres esperances pel Campionat que s'apropia, objectiu màxim vers el qual tots tenim fits els ulls.

SISTMES? CONVICTIONS

Un espectador imparcial que hagi assistit a l'acte del diumenge, dia 26 de juny, haurà pogut comprovar que els homes del P. C. R. el mot liberal no és pas una expressió buida, sinó que representa un principi amb tota la significació d'una bandera ideològica política.

Fou ben fàcil d'observar com els parlaments dels oradors es descabellaven dintre el màxim respecte a l'actuació d'altres homes aliens al partit, sense ofendre sentiments ni abocar paràgrafs insidiosos i repugnats per aquells no afins amb el mateix ideari.

Es un contrast massa greu per a donar-se'n compte. Estem habituals a escoltar en aquesta mena d'actes tot un seguit de paraules que brollen de llavis que pretenden dir-se liberals — moltes vegades reformistes pels aplaudiments del públic — que ens produeixen l'efecte desagradable d'un vomit continuat d'injúries.

Constatem, però, que gairebé és un sol partit el que podríem dir que té l'exclusiva d'aquesta interpretació del Liberalisme. Un partit que no pot avenir-se a perdre l'hègemonia de la política catalana, que durant molt temps va ostentar i que per satisfer la seva aptitud no té escrupolis en emprar procediments tendenciosos, crengut que és l'únic que pot ostentar el mot "catalanista".

Sistemes? No, conviccions. Depen de la intervenció que vulgui donar-se al mot liberal.

No vull acabar aquestes ratlles sense fer esment del partit celebrat al nostre camp contra la Unió d'Irun, partit efectuat gràcies a l'entusiasme de l'estimat amic Esteve Torras, el resultat del qual honra tant el nostre nom i el qual partit recordarem els aficionats com un dels més bels jutjats pel Girona.

Tampoc vull deixar d'esmentar la tasca profitosa, altament esportiva, que ha portat a terme el nostre amic Amadeu Oliva, capitanejant l'equip B. les ressonants victòries del qual han estat esclatants arreu on han defensat els colors blanc-vermells del nostre estimat "Girona Futbol Club".

LLUIS RIBAS

Avis important

Fem present a tots els amics, que la redacció i administració del nostre periòdic, ha estat traslladada al nou local social de la Plaça de la Independència, 8, pral. on t'adreçar-se tota la correspondència. Telèfon, 396.

ANTENA

lar així, perquè voldriem que la "Lliga", esdevingués la dreta catalana, el que significa un progrés polític considerable i europeu, que ens il·luria de l'existència de les ultra-dretes, caricaturals, vergonyoses, salvatges.

Però hem cregut del cas dir el que portem dit, per a contrastar la minva de la "Lliga" amb l'urc grotesc amb què d'un temps ençà es produeixen, sense noció del terreny que trepitgen i auto-bombejant-se imponentadament. No comprenem com els directius de la "Lliga" a Girona, que són intel·ligents i passen per polítics experts, no fressen per bé de la collectivitat política la estulta fatxanderia dels subalterns.

El triple efecte d'aquesta incomprendible tolerància és aquest: congriar l'enemistat dels adversaris; restar les simpaties dels indiferents; fer sonriure tothom, així com tots ens coneixem.

SISTMES? CONVICTIONS

Un espectador imparcial que hagi assistit a l'acte del diumenge, dia 26 de juny, haurà pogut comprovar que els homes del P. C. R. el mot liberal no és pas una expressió buida, sinó que representa un principi amb tota la significació d'una bandera ideològica política.

Fou ben fàcil d'observar com els parlaments dels oradors es descabellaven dintre el màxim respecte a l'actuació d'altres homes aliens al partit, sense ofendre sentiments ni abocar paràgrafs insidiosos i repugnats per aquells no afins amb el mateix ideari.

Es un contrast massa greu per a donar-se'n compte. Estem habituals a escoltar en aquesta mena d'actes tot un seguit de paraules que brollen de llavis que pretenden dir-se liberals — moltes vegades reformistes pels aplaudiments del públic — que ens produeixen l'efecte desagradable d'un vomit continuat d'injúries.

Constatem, però, que gairebé és un sol partit el que podríem dir que té l'exclusiva d'aquesta interpretació del Liberalisme. Un partit que no pot avenir-se a perdre l'hègemonia de la política catalana, que durant molt temps va ostentar i que per satisfer la seva aptitud no té escrupolis en emprar procediments tendenciosos, crengut que és l'únic que pot ostentar el mot "catalanista".

Sistemes? No, conviccions. Depen de la intervenció que vulgui donar-se al mot liberal.

No vull acabar aquestes ratlles sense fer esment del partit celebrat al nostre camp contra la Unió d'Irun, partit efectuat gràcies a l'entusiasme de l'estimat amic Esteve Torras, el resultat del qual honra tant el nostre nom i el qual partit recordarem els aficionats com un dels més bels jutjats pel Girona.

Tampoc vull deixar d'esmentar la tasca profitosa, altament esportiva, que ha portat a terme el nostre amic Amadeu Oliva, capitanejant l'equip B. les ressonants victòries del qual han estat esclatants arreu on han defensat els colors blanc-vermells del nostre estimat "Girona Futbol Club".

LLUIS RIBAS

L'importació netament femenina és en aquests moments d'un gran interès més que per la necessitat imperiosa d'una verdadera democràcia i, en definitiva, de lleial intervenció de tots els ciutadans en les tasques polítiques, per reclamar els temps actuals — temps d'estruituració i coordinació de voluntats individuals — una reconstrucció del dret privat, en el qual les dones frueixin d'uns drets i d'unes obligacions que la legislació pre-republicana va negar-los per un esperit incomprendible que duia aparellat un sentiment vexatori per a les feministes o senzillament femenines.

Reportatges de VIBRACIÓ

GIRONA ÉS TERRA D'ARTISTES? L'ESCOLA DEL MESTRE AGUILERA. UNA EXCURSIÓ A SANT DANIEL. CAL REORGANITZAR L'ESCOLA DE BELLES ARTS.

"Girona, no és terra d'artistes" ens digué un amic en el curs d'una conversa. I li donarem la raó.

Girona, la nostra estimada ciutat, no és terra d'artistes. Per què? Cal parlar-ne, i com que cal parlar-ne hem anat a trobar un artista, un pintor, un dibuixant amb tota l'amplitud del mot, no un d'aquests aficionats que fan coses molt "mones" per esplai de la seva passió exhibicionista; hem dit un artista, un home que posa tota la seva ànima a la tasca, que viu l'art amb la passió creadora que porta dintre si cada artista; hem dit un artista de veritat, parlem d'En Josep Aguilera.

L'hem trobat dintre la seva Acadèmia del carrer de la Força, voltat de deixebles jugant a la posta de sol, tot agafava una valor artística insospitada als nostres ulls. I escampats pels voltants d'una masia que és un poema de forma i de colorit, els deixebles van arrencant i posant al bloc de notes les formes d'unes pedres, d'unes ameles, d'unes flors o d'unes pallers, mentre mestre Aguilera ens va parlar d'art, d'aquest art que és el tot de la seva vida i que nosaltres escrivem amb devoció planyent nosara de no poder transcriure les seves paraules per manca d'espai.

Girona no és terra d'artistes, veritat Aguilera?

Per ara no. Però ha de ser-ho. No hi ha cap raó natural que ens privi de possuir els artistes que per la tradició i nivell mitjà artístic del poble, hem de tenir.

Voleu dir?

No ho dubteu. Cal però que tots hi posem el nostre esforç i no esperar que solament ho faci el que produeix. Cal protegir els artistes i animar-los, perquè ja sabeu que l'art és una de les coses més ingrates que hi ha.

Manca d'una vida artística la nostra ciutat.

Ja ho podeu ben dir. Ni els que produim, ni els que ens estimen i comprenen hem sapigut unir-nos i ajudar-nos mutuament. Us vaig a explicar un cas que està passant a un deixeble meu que és molt més tràgic del que a cop d'ull sembla. Aquest xicot que us parlo, treballa a una casa de comerç; entra a treballar a les 8 del matí, plega a les 12, a la tarda de 2 a 7, i els diumenges tot el matí fins a la del migdia! Expliqueu-me les hores que té aquest xicot per a poder estudiar!

Evidentment, n'hi ha per a sentir-se anarquista.

Encara que us en rieu. Això referent a la classe treballadora, per què si ens referim als minyons que la seva família els pot donar una carrera, ni pensar-hi que es dediquin a la pintura! Quan comencen a fer coses de profit els treuen i de cap als llibres!

Quin mètode seguïu amb els vostres alumnes?

Molt fàcil. Res d'imposicions al començament, al contrari, deixar-los llaurar al seu albir, però sempre comentant pel començament. Creieu que en tret més profit d'un noi que no hagi agafat mai el lapis que no d'aquests que ja venen "préparats" per algú i fan uns "grans" dibuixos que deixen parades a la tieta o a l'avís. Tot el que fem és tret del natural. Ha passat a l'història el model de l'àmina, encara que sia al començament, i el guix també hi està passant. Veieu — ens diu, mostrant-nos el carnet d'apunts d'un deixeble d'uns nou anys — tot això que veieu, és tret del natural, conills, gossos, flors, una finestra, una forma...

Però això no ho feu aquí a l'escola. El castella, que arribà un temps a ésser una de les primeres llengües literàries (tal volta la primera), no es arribat mai a la condició de veritable llengua intensiva. Per què? Perque a Espanya no s'és format encara un nucli d'adoctrinament, un fogar de difusió científica.

Però això no ho feu aquí a l'escola.

GABRIEL ALOMÀ

Subscriu-vos a

VIBRACIÓ

Foment Catalanista Republicà

VICH ja s'escriu sense H

Diari de Vic — així, sense h final en una de les seves últimes edicions, dóna compte amb joia justificada, de la decisió de l'Ajuntament que en sessió del dia 29 del mes passat, adoptà oficialment la grafia VIC, en lloc de la que venia usant-se VICH.

La nova ens ha satisfet també a nosaltres que des de les planes del volgut collega venim seguint l'assumpte amb interès.

Manca solament que el poble, que és en definitiva, sempre, el que diu l'última paraula en totes les coses, es situi en el pla de comprensió de l'Ajuntament i faci que l'adopció de la grafia Vic, sia un fet viu, efectiu i contundent que no tingui altre ressò que la petita polsaguera que sempre hi ha en tota via ben fressada.

Transcriuim la comunicació de l'Institut de la Llengua Catalana de la Generalitat de Catalunya, donant resposta a la pregunta del President de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Vic. Diu així:

Institut de la Llengua Catalana. Palau de la Generalitat. Barcelona. Senyor President de la Comissió de Cultura de Vic.

Barcelona, 23 de juny de 1932.

Distingut senyor:

En contestació a la vostra carta del 14 d'aquest mes, em plau de comunicar-vos que en el Nomenclàtor ortogràfic de nom de poblacions de Catalunya que, per encàrrec de la Generalitat, ha dreçat l'Institut, i ha d'essèsser publicat pròximament amb caràcter oficial per la Generalitat, el nom de la vostra ciutat apareix grafiat VIC.

Amb aquesta ocasió us saluda atenció, el President Pompeu Fabra.

Per la seva part, la Comissió de Cultura en possessió d'aquest document s'apressà a fer la següent proposició al Consistori i que fou acceptada:

Consultat per aquesta Comissió, per encàrrec de l'Ajuntament, fet en sessió del dia primer de l'actual, l'Institut de la Llengua Catalana sobre si el nom de la nostra ciutat debia escriure's amb H final o sense i havent contesat l'Institut que el Nomenclàtor ortogràfic de noms de poblacions de Catalunya, que per encàrrec de la Generalitat, ha dreçat l'Institut, i ha d'essèsser publicat pròximament amb caràcter oficial per la Generalitat, el nom d'aquesta ciutat apareix grafiat Vic sense l'H final, aquesta Comissió té l'honor de proposar al Consistori que, seguint la norma donada per l'Institut de la Llengua Catalana, d'aquí endavant el nom de la nostra ciutat sigui grafiat VIC sense l'H final.

Vic, 27 de juny de 1932. — El President, Manuel Sala.

Donem la notícia amb gran satisfacció i voldriem pel que ens pertoca, que la llicència no es perdés en el buid.

Per les nostres comarques tenim afers com el que ens ocupa i veuríem amb gust fossin arranjats pels que poden fer-ho. Avui mateix hem tingut un document de l'Alcaldia de Hostalric, que el nom de la vila anava imprès amb H final.

I tants en podríem citar, que preferim guardar el tema per un altre dia i parlar-ne més extensament.

LLUIS D'ARMENTERA

AJUNTAMENT

Ahir a les 7 del vespre amb l'assistència dels regidors senyors Colomer, Vinardell, Dalmau, Cerezo, Busquets-Ventura, Vidal, Julià, Busquets Norat, Tomàs, Bonmatí i Valls, i sota la presidència d'En Miquel de Falol, tingueren la reglamentària reunió del consistori.

Fou una sessió plàcida i tranquilla. A remarcar la poca concorrència de regidors.

Després dels tràmits de rigor s'aprova un dictamen de la Comissió d'Hisenda sobre condonació d'arbitris o subvençió equivalent. Un altre de la mateixa Comissió sobre concert d'arbitris a la Joventut d'Aliança Republicana.

També s'aproven els següents dictámens de Foment.

Sobre construcció de vorera a petició de Joan Carreras.

Sobre enllumenat del carrer de Ramon Turro.

Diferents permisos d'obres.

De la Comissió Central, s'aprova concedir el Teatre Municipal al senyor Roura i Martori amb les condicions de costum.

A proposta de la presidència s'accorda acceptar l'ofert del senyor Artur Murtra que proposa se li permeti installar en la casa que té llogada l'Ajuntament a la Pujada de Sant Martí, la col·lecció de llibres i objectes arqueològics que ja té oferts a l'Ajuntament.

I a les 8 del vespre, s'acaba la sessió.

FRANC.

Llegiu i propagueu VIBRACIO

ANTENA

CRITERIS EQUIVOCATS

En una editorial de "Luz", darrera publicada, es comentava equivocadament les vicissituds del nacionalisme català deduint-ne una paradoxa extremadament perillosa.

Afirmava el diari madrileny — demonstrant-nos un total desconeixement de l'evolució del catalanisme — que el nacionalisme català havia estat en tot temps propugnat per elements de dreta i que circumstancialment havien hagut d'ésser partits d'esquerra els seus defensors en el clos del Parlament.

Ignora el comentarista que el catalanisme no és qüestió d'esquerres o dretes, és, contràriament, una força sentimental arranada plenament en la consciència popular i que ha estat el móbil inspirador dels polítics catalans que han volgut recolzar llurs activitats en l'ambient popular.

Es imperdonable la pretensió de comentar problemes plens de vitalitat i en uns moments d'apassionaments que pretenen justificar la màxima oposició a les justes reclamacions autonòmiques de Catalunya, amb el desconeixement de causa que ens demostra les idees abocades en l'editorial que comentem.

Serveix d'exemple a "Luz" la compenetració dels diferents elements, dreta i esquerra, en la minoria parlamentària catalana i llavors podrà comprendre tot l'interès i entusiasme del poble català entorn el problema de la seva autonomia.

INSISTENCIA

"Luz" en el mateix comentari exposava la seva creença que ateses per Parlament les aspiracions catalanes, no tindria ja justificació el nacionalisme i que era de preveure una nova tàctica en els partits polítics, majoritàriament els d'esquerra, orientada a una obra fecundament profitosa pel poble.

En part aquest criteri no és equivocat. Es indispensable que les facultats autonòmiques atorgades a Catalunya — adhuc la disconformitat quant al nombre — siguin exercitades amb l'ànim sincer de produir tasca profitosa per a Catalunya.

Però, tot el que sigui sostenir que obtingudes les migrades facultats que vulgi concedir-nos el Parlament, el catalanisme no té raó d'existència, és absurd.

Majorment podem expressar-nos d'aquesta manera quan el Parlament no ha tingut en compte que per donar una satisfacció als anhels catalans tan sols devia aprovar solemnement l'Estatut plebiscitat pel poble català, impedint d'aquesta manera, almenys per un temps llarg que el sentiment catalanista rebrollés amb tota intensitat.

Quan ni s'ha tingut en compte l'expressió sincera de Catalunya per a la solució del problema autonòmic, no pot pensar-se en haver satisfet plenament les ànsies de la Catalunya republicana.

BASILIO ALVAREZ

Ocell de pas discorreja a Girona durant passat aquest turbulent capellà i diputat a Corts radical. La fama que té don Basilio d'orador tribunical i el fet d'ésser un sacerdot "sui generis", no desvetllaren la curiositat pública, puix que anaren a sentir-lo unes quatrecentes persones mal comptades.

Després d'haver sentit don Basilio encara comprenem menys el perquè vingué a Girona; com home i orador don Basilio és del més teatral que hi ha, d'oratoria estantissa i antiquada de grans paràgrafs, i d'un lirisme adotzat i d'una buidor considerable. Oratoria en definitiva que denuncia l'escola clàssica dels oradors sagrats, i la laica de Domoso Cortés i Mella.

Es inexplicable que els nius radicals que han fet venir Basilio Alvarez, hagin escoltit un moment tan poc oportú com l'actual moment polític.

La setmana

L'ESTATUT

Hom espera cada dia, amb gran impaciència, rebre les noves sobre la discussió de l'Estatut a les Constituents de la República.

Han passat dies d'emoció. Una grata tensió envaeix al pensar amb alguns homes que llur amplia visualitat i llur fe en una Espanya iova, els impeixa a collocar-se en el lloc preeminènt de defensa de les idealitats catalanes. Un respecte mantenim per aquells homes que senten de cor l'integrisme espanyol i que batallen amb noblesa contra els nostres representants i amics. Però dins el Parlament hi ha una altra mena d'homes per als quals ni tan sols el respecte ens suggerixen. Homes que representen les institucions caigudes, espècie de fermentació cadaverica d'aquella monarquia que fou sempre la inèss crudel enemiga de Catalunya, no per un excessiu amor a una Espanya centralista, car aquella gent no estimava pas a Espanya, sinó per veure en Catalunya el planter del liberalisme que estenent-se un dia per tot Espanya provocaria la seva fi.

Aquests homes que mai han pensat noves iniciatives, que han fonamentat llurs programes en els desastres perpetrats que tots coneixem per la Història i que ells anomenen tendenciosament de tradició, segueixen arades del Parlament, llur programa etern: qui temps passa, anys empeny!

Malgrat el temps en una obstrucció absurda, per allunyar tan sols per unes hores el primer triomf de la llibertat de Catalunya.

Les darreres sessions celebrades al Parlament, han estat sensílament lamenables. Nosaltres no comprenem tanta paciència per aguantar les infinites esmenes de Royo, Fanjul, i tants i tants altres...

No comprehem com els governants que proclamen continuament la urgència de l'Estatut no posen ni sobre aquesta vergonya. Serà cert que el parlamentarisme no pot substraure's d'aquests grans defectes?

Cal que la serietat s'imposi i la urgència es faci efectiva. Que no oblidin que el lema dels agraris, com reforça popular, té qualcom d'apreciable: qui temps passa, anys empeny; però on ens portarà aquesta empenta si els cridats a la guitarra permeten que aquests abusos continuen?

Partit Catalanista Republicà

BONES NOVES

Ea quinze dies que "Foment Catalanista Republicà" ha obert les seves portes i bé caldrà donar una impressió favorable i de bon auguri.

Realment el nou local de "Foment" senzill i agrado, ha desvetllat generalitzades simpaties, sobretot entre el jove que cada dia fa noves aportacions a les llistes de socis de l'entitat i es disposa a fer de "Foment" el seu casino.

Tot fa preveure, doncs, que les esperances que forjan els dirigents de l'entitat seran superades per la realitat, i que a no tardar serà el "Foment Catalanista Republicà" el cassino de la joventut gironina, un cassino confortable i democràtic.

A Girona feta falta un lloc d'esbarjo d'aquesta mena: un lloc d'amples portes acullidores amb finestral on hi entri a grans dolls la llum i l'aire; un lloc on hi hagi una vibració de joventut i de batejants ideològics actuals i simpatiques; generoses i abrigades.

Vet així el que ofereix a tots "Foment Catalanista Republicà".

MIRADOR LITERARI

Acaba d'apareixer "Centelles". Es una monografia arqueològica de L. Domènec i Muntaner, impecablement editada per "Indústries del Papel", que dirigeix el senyor J. Carreres, i la recomanem a tots els aficionats a l'arqueologia i a tots els bibliòfils.

Acaba de posar-se a la venda el volum 80 de la "Collecció Popular Barcino", que conté la traducció catalana d'"El tres honrats pintaires" de G. Keller, feta molt acuradament per Carles Riba.

"Amics i terra amiga" serà, segons ens diuen, el títol del nou llibre de Josep M. Capdevila. Tots els articles i estudis que hi són reunits es referiran a pintors i escultors, i a coses de la terra d'Olot, delícies administrarà la llibreria Barcino.

Noticiari

Ha estat inaugurat en el Santuari del Far, una barana, pagada per uns quants gironins. No cal dir que és una millora molt notable ja que permetrà als excursionistes, sense cap perill, des del cim de la muntanya admirar l'incomparable bellesa del conjunt de paisatges de les Guilleries.

La Direcció general de Sanitat anuncia el proveïment d'una vacant a Amer comprenent els següents postes de farmacèutic titular amb residència: Sant Aniol de Finestres, Sant Martí de Llèmana i Susqueda. La provisió serà per concurs, presentant les instàncies dintre de trenta dies a comptar del dia dos d'aquest mes.

La companyia del F. C. de Sant Feliu de Guixols a Girona des dels diumenges 10 de juliol a 4 de setembre inclusius, posarà a diari el tren que surt de Sant Feliu a les 19 hores i arriba a Girona a les 20'35 i el tren que surt de Girona a les 21 hores i arriba a Sant Feliu a les 22'25 hores.

Demés, per tal de donar més facilitats als banyistes, els diumenges i dies festius que segueixen: 24, 25 i 31 de juliol; 7, 14, 15 i 21 d'agost, circularà un tren que sortirà de Girona a les 13'25 hores i arribarà a Sant Feliu a les 19'45 hores i arribarà a Girona a les 21'30 hores.

Tots aquests trens i els altres ordinaris s'aturaran en les estacions i baixadors i discrecionàllement en el baixador Sant Pol-S'Agaró, avisant per els descendents, al conductor en l'estació de CaCstell d'Aro.

El dia 24 d'aquest mes tindrà lloc al Monestir de Sant Martí del Canigó la collocació de la campana "Martina" que durant 143 anys ha estat separada del seu cloquer. Hom espera que els excursionistes que hi concorren en aital diada, seran en nombre extraordinari.

Aquesta setmana es reuniren novamente al despàs del governador, la Comissió encarregada de vetllar per impedir els abusos que es cometien en la tala de boscos de la província. En aquesta reunió s'ha donat compte de les instàncies de permisos que han estat aprovades i les que han estat desestimades.

El senyor Ametlla, parlant amb els periodistes, ha fet l'elogi dels senyors que integren la Comissió esmentada, els quals sense retribució de cap mena veïllen per la conservació dels boscos, pagant-se de la seva butxaca els desplaçaments per les inspeccions.

Una comissió de pescadors de La Escala, afiliats al S. U. ha visitat al Governador, acompanyada de l'Alcalde, demanant-li que intervengui en els preus de la gasolina i que els conceixi els beneficis a que legalment tenen dret.

També han parlat del repartiment de terres entre petits arrendataris, manifestant-los el senyor Ametlla el seu criteri de que les terres deuen ésser repartides, entre els més necessitats, prescindint de les organitzacions a què perteneixen.

El dimarts d'aquesta setmana el Governador civil s'ha traslladat a una de les platges veïnes per tal de saludar el senyor Ventura Gassol, Conseller de Cultura de la Generalitat, el qual descansarà allí uns dies.

Per als dies 16 i 17 d'aquest mes actuuarà al Teatre Alberich la companyia de declamació de la gran actriu Margarida Xirgu.

Demà diumenge, a dos quarts de set de la tarda, tindrà lloc a la sala d'actes de l'Ateneu Social Democràtic la festa de distribució de premis als alumnes de les escoles de l'esmentada entitat.

Ha estat concedida una subvenció de 27.000 pessetes a l'Ajuntament de Sant Pere de les Preses per la construcció d'un edifici amb destí a tres escoles unitàries, d'ús per a noies, aprovar-se el projecte de l'arquitecte don Jaume Agustí Vergés.

Foment Catalanista Republicà

Plaça de la Independència, 8 pral. 1 de 8 a 12 de la nit

Mirador esportiu

FUTBOL

TORNEIG COPA LLEVANT

Resultats de la sisena i penúltima jornada

Badalona-Júpiter, 1-1.

Sant Andreu-Girona, 1-0.

Granollers-Ripollet, 1-1.

Puntuacions

	Partits	Gols	J	G	E	P	F	C	P
Badalona	11	5	5	1	34	19	15		
Júpiter	11	6	2	3	14	21	14		
Granollers	11	5	4	2	19	12	14		
Ripollet	11	5	3	3	23	22	13		
Sant Andreu	11	4	2	5	23	26	10		
Iluro	11	3	3	5	25	29	9		
Girona	11	1	1	9	14	34	3		

El torneig "Copa Llevant" està tocant a la fi. El diumenge darrer es jugà la penúltima jornada, sense però que nom pugui assenyalar d'una manera definitiva el guanyador d'aquesta competició, que ha tingut moments de tot.

El Granollers en empatar en el seu propi terreny, ha perdut una ocasió magnífica que se li presentava, per ésser guanyador d'aquest torneig. Però davant d'un contrincant com el Ripollet, moltes vegades fallen els pronòstics; els de Vista Alegre ja ensabon quelcom d'això, ja sia per experiència.

Els del Poble Nou, diumenge passat ens demostraren novament que també podrien ésser uns dignes campions d'aquesta competició. El Badalona, en perdre a casa seva un punt, ens diu que la seva classe actual, no és tan superior per a considerar-lo ja campió. No ens extranya gaire que demà no aconsegueix els dos punts que li manquen per adjudicar-se la copa.

El Girona, altra vegada ens fa quedar relativament bé; podríem dir, que podem ésser més optimistes quan juga en camps estranys que quan el tenim al camp de Vista Alegre. Perdre per un gol de diferència, ens sembla força acceptable aquest resultat, i més si tenim en compte que la premsa de Barcelona ens diu que un empata hauria reflectit amb més precisió el verdader joc dels dos equips.

Per a demà, està assenyalada la data que posara fi a aquest torneig, del qual hem vingut ocupant-nos des del primer partit, i si una jornada s'ha presentat interessant serà sens dubte la de demà, diumenge. Tres equips es troben amb probabilitats d'àbstar el cap de la puntuació i a Girona se'n ofereix l'avinentesa, si no d'aconseguir-lo, almenys de fer-lo variar.

MITJA

La selecció de les comarques gironines aconseguí una victòria definitiva

El diumenge propassat i al camp de Vista Alegre, es celebra definitivament el match de futbol entre les seleccions de Barcelona i Girona, a profit de la Mutual Esportiva de Catalunya.

Donada la finalitat de la competició, adhuc l'avinentesa que se'n oferia d'admirar els millors (?) amateurs de Barcelona i Girona, era d'esperar una més nombrosa concurrencia de públic, però tampoc no fou redudíssim.

Segurament, l'aficionat que s'hagi assabentat per altres, o per la premsa del resultat d'aquest match, s'equivoçaria en imaginar-se el desenvolupament que prengué la lluita. Verdaderament, una victòria favorable per als amateurs gironins per 10 gols a 2, davant una selecció de Barcelona, és quelcom desconcertant. Però ens cal fer remarcar que la palestra fou molt interessant des del començament, fins el final. L'entusiasme amb què jugaren els 22 jugadors durant totes dues parts, ens demostrà com els gols no

influeixen per a fer ensopir als espectadors. Aquest és el millor elogi que podem fer-los.

Si bé el domini dels gironins fou molt accentuat, no per això deixaren els barcelonins d'inquietar la nostra porta i al mateix temps mostrar-se molt perillosos.

Es molt lloable l'actuació dels nostres representants, els quals es mostraren molt superiors davant el seu contrincant, que, segons referències, s'havien sotmès a un entrenament, de la qual cosa careixien els nostres. La gran quantitat de gols hom pot atribuir-la a la bona actuació de la línia davantera, que no desentonà de la gran actuació de les altres línies.

Els equips de les dues seleccions eren integrats pels següents jugadors: selecció de Barcelona: Garriga (Gladiador), Gausachs (Poble Nou), Barcons (Fortpienc), Langa (Fortpienc), Salanguera (Mollet), Blas (C. D. Garcia), Jimeno (Artigues), Holgado (Mollet), Larios (Poble Nou), Gumà (C. D. Gracia), Las (Poble Nou).

Selecció de Girona: Pinyà, Trias, Codina (Farnés), Medina, Bosch, Madero (Figueres), Traiter (Olot), Trias (Girona), Coll (Farnés), Fernández (Cassà), Serrat (Farnés).

Vinyes, president del Col·legi d'Arbitres de Girona, tingué cura de l'arbitratge, amb la seva habitual competència, satisfent a tothom.

M.

Els cambrers també han de jugar net!

Ha causat molt mal efecte entre la gent verament esportiva de la nostra ciutat, l'actitud gens correcte, adhuc poc recomanable d'alguns cambrers, observada durant la setmana passada amb motiu d'una cursa (?) de braus...

Si els cambrers tenien un gran interès que la seva festa "Nacional" fos un èxit esclatant que servís per a recaudar cabals amb destí a la seva Associació, és una cosa molt raonable i molt lògica que ningú els ha discussit. Però d'això, a sabotejar una altra festa — aquesta no nacional, sinó simplement esportiva, amb el mateix caire benèfic — és una cosa de la qual cal parlar-ne!

Potsen ens havíem forjat massa il·lusions en el canvi d'espiritu popular a través del canvi de règim, i ara ens sobra que la bona disposició del règim polític actual no sigui seguit per una millor disposició al carrer. Es que esdevé facil una tramuntació política amb orientacions noves, el que costa és aplicar aquestes orientacions quan resta encara viva la idiosincrasia que té els fons en el passat. I cal convenir que l'ànima espanyola ha estat pastada per una concepció monàrquica, patriota i unitarista, i cal pensar que aquesta ànima s'ha forjat seglevora en el gresol de l'antillibertat més reculada.

L'ambient hostil és com la boira espessa que al matí cobreix els cims de les muntanyes. S'ha de passar seguit com sigui la capa de boira per contemplar el sol amb tots els seus esplendor. S'ha de passar immediatament seguit amb pena, baldament sigui tot i malferint-nos amb els obstacles al pas.

Després, petjant més segur, ja farem la nostra.

ANTENA

No podem descuidar que l'orador és element de la minoria radical parlamentària, i que aquesta entrebaixa l'Estatut, fa un joc de la més desacreditada maniobra vell règim i respira una animadversió per les nostres coses que difícilment podrem oblidar.

AUTOCRACIA LERROUXISTA

El capdill radical senyor Lerroux ha acordat la reorganització del partit a Catalunya, dispositiu com a cap de l'organisme central les bases d'aquesta reorganització i les persones que provisionalment han d'executar el pla traçat pel rap suprem.

El fet és un acte de veritable cabdillatge, co és, no naix d'un acord que vagi de baix a dalt com és normala democràtica, sinó que té origen en un acte autòcrata, és a dir, que va de dalt a baix. No ens ha d'extranyar que així sigui, si tenim en compte que en la vida interna del lerrouxisme ha estat sempre norma d'actuació aquesta tendència autòcratica.

Són els inconvenients d'articular les organitzacions a base d'un vuitcentisme anacrònic i de proclamar a tort i a dret un cap ungit de comanament personal i suprem. Tots recordem la forma que té el partit radical de formar les candidatures i com la voluntat del quefe és la regla que s'imposa sense apel·lació i recurs.

Essent això no comprenem com alguns radicals gironins s'han molestat per l'actual acord de reorganització, pujant que coneixedors de la manera de fer del partit i del cap, ja sabien disposicions autòcratiques que en un que s'exposaven a haver d'acatar moment donat acordessim el cabdill i la burocràcia del seu "entourage".

ELS AMBIENTS HOSTILS

Cada dia que passa ens porta un fet divers demostratiu de com és dens a Madrid i Ebre enllà, l'ambient contra les aspiracions de Catalunya. El fet Gassol no és més que un indici d'aquell ambient.

Potsen ens havíem forjat massa il·lusions en el canvi d'espiritu popular a través del canvi de règim, i ara ens sobra que la bona disposició del règim polític actual no sigui seguit per una millor disposició al carrer. Es que esdevé facil una tramuntació política amb orientacions noves, el que costa és aplicar aquestes orientacions quan resta encara viva la idiosincrasia que té els fons en el passat. I cal convenir que l'ànima espanyola ha estat pastada per una concepció monàrquica, patriota i unitarista, i cal pensar que aquesta ànima s'ha forjat seglevora en el gresol de l'antillibertat més reculada.

L'ambient hostil és com la boira espessa que al matí cobreix els cims de les muntanyes. S'ha de passar seguit com sigui la capa de boira per contemplar el sol amb tots els seus esplendor. S'ha de passar immediatament seguit amb pena, baldament sigui tot i malferint-nos amb els obstacles al pas.

Després, petjant més segur, ja farem la nostra.

LES DRETES ESPANYOLAS

Duran i Ventosa ha publicat a "La Veu" un article que val la pena de comentar, per tres raons: per la significació del seu autor; per la lligació que conté i per les conseqüències que pot tenir.

Duran i Ventosa, és l'exponent de l'espiritu clàssic de la "Lliga", el que Prat de la Riba supera amb la força del seu temperament i de la seva intel·ligència. Duran i Ventosa no ha pogut o no ha volgut rectificar aquell esperit que ha conegut a la "Lliga", després de Prat, tantes animositats i

dent, Amadeu Oliva; secretari, Corredor; vice-secretari, Pla; tressorer, Mañuell; comptador, Bonmatí; vocals: Figueres, Soler, Mata, Sàbat i Comadrid.

Comissió Esportiva: Vinyes, Fàbregues i Bosch.

Demà diumenge, amb motiu d'ésser la festa major es desplaçarà a Arenys de Mar, el potent equip "B" del "Girona F. C." a jugar un partit amistós amb el "Popular" d'Arenys.

La sortida serà a dos quarts de nou del matí de la placa de la República amb auto-car, si algú vol accompanyar l'equip ho podrà fer. Preu 4 pessetes per inscriure's en el local (Cafè Norton) de 8 a 9 del vespre.

Demà diumenge, amb motiu d'ésser la festa major es desplaçarà a Arenys de Mar, el potent equip "B" del "Girona F. C." a jugar un partit amistós amb el "Popular" d'Arenys.

XIV Volta a Catalunya. — Ha quedat determinat el final de la quarta etapa.

Seu d'Urgell, la rica població, fa una vegada més honor a la Volta a Catalunya, car accepta, per mediació dels més significatius elements esportius, el final de la quarta etapa.

Les etapes queden, doncs, així:

Dia 4 de setembre: Barcelon-Reus.

Dia 5 de setembre: Reus-Tortosa.

Dia 6 de setembre: Tortosa-Cervera.

Dia 7 de setembre: Cervera-Seu d'Urgell.

Dia 8 de setembre: Descans a Seu d'Urgell. Visita a Andorra.

Dia 9 de setembre: Seu d'Urgell. (?)

Dia 10 de setembre: (?) Manresa.

Dia 11 de setembre: Manresa-Barcelona.

Falta, doncs, només concretar una etapa, que probablement serà Mataró, perquè el Grup Excursionista i Esportiu Gironí, no va voler acceptar les condicions que suposa un final d'etapa a la nostra ciutat.

El Grup té inscrits per aquesta segona jornada als següents atletes:

200 metres: Amat i Colomer.

800 metres: Simon.

4 x 100 relleus: Un equip que s'escollirà entre els atletes: Amat, Ballester, Colomer, Rosquelles, Sambola i Simon.

Pes: Heres, Caselles, Nadal.

Triple: Carreras.

Llargada: Ballester i Rosquelles.

Ultra aquestes proves, té classificats i amb dret a prendre part en els semifinals dels 400 metres llisos i final del llargament del martell als atletes: Colomer, Sambola i Salvador.

Definitivament el pes fort Miguel Giralt, efectuarà la segona sortida com a professional en la tarda del proper diumenge dia 17 d'aquest mes, a la placa de braus de Santa Eugènia.

El boxador de Llansà s'ha compromès a actuar a Girona sense fixar condicions per al contrincant, sigui qui sigui.

L'organització compta de moment amb la participació de dos boxadors de classe, com són el pes mig badaloní Matamoros i el pluma gironí Alfons Cònesa, el qual es troba entre nosaltres, fruit dels permisos militars.

Avui tarda, camp de Vista Alegre, interessant partit de futbol final del torneig "Copa Llevant" entre els equips Granollers i Girona.

Partits que correspon jugar-se avui diumenge per la final del torneig "Copa Llevant": Girona-Granollers; Ripollet-Badalona; Júpiter-Iluro.

Estadi de Montjuïc: darrera jornada dels campionats d'atletisme de Catalunya, que constarà de dotze proves finals.

Els atletes del G. E. i E. G. que en la primera jornada es classificaren en tercer lloc, esperem que avui sauran conservar-lo.

Grafiques DARIUS RAHOLA - Girona